

[Axel Kristensen.]

kroner i anskaffelse, og salgsprisen er steget tilsvarende, skal han betale 14 000 kr. i skat af en forbedring på 30 000 kr., som er foretaget mange år før.

Dette er naturligvis et grænsetilfælde, men der er her kun medtaget én forbedring, og der kan jo let blive flere inden ejerskiftet, og så bliver det endnu mere urimeligt. Det skal understreges, at en ejer altså ikke ved, om han skal straffes ved at betale en stor skat, fordi han har sparet op og forbedret. For den, der ikke forbedrer, skal jo ikke betale noget. Han er sluppet helt fri, for hans ejendom var kun steget til 145 000 kr., fordi den ikke var forbedret og var solgt tilsvarende billigere. Denne regel er urimelig på enhver måde, og tænk på, hvilken administration den vil give, hvilken masse kvaler og misforståelser det vil føre til. Jeg ved godt, at regeringspartierne vil svare, at de vil ændre fritagelsesprocenten, der nu er 40, hvis det er nødvendigt. Ja men det er da en helt urimelig lovgivningsform. Der er ikke nogen, der er ens stillet, og så vil man på øjemål ændre vilkårene af og til. Nu er tidspunktet for en rettelse sat til 1965, det vil sige, at i tiden indtil dette år skal folk gå og spekulere på, hvad folketinget måske kan finde på, og disponere derefter, hvis de skal disponere fornuftigt. Det er helt urimelige tilstande.

Det parti, der kalder sig retsforbundet, som praler med ordet „ret“ i sit navn, og som forud for valget talte om at lade folk være i fred, går her med til noget, der slet ikke har noget med grundskyld at gøre; men i stedet for ret skabes der vilkårlighed, og det skaber bestemt ikke fred for befolkningen, men stadig usikkerhed og uro.

Om den store ændring, der er foretaget i udvalget, må det siges så skarpt, som siges kan, at det ikke er nogen principiel ændring. Den fritager vel ejere fra før 31. december 1948, og det er godt, men når der er gået nogle år, vil vi have de samme tilstande igen for dem, der nu er ejere, som man ville have haft efter det oprindelige forslag. Man har rettet for fortiden, men ikke for fremtiden.

De i udvalget givne oplysninger om det oprindelige forslags virkninger, som gav regeringspartierne kolde fødder, viser jo klart, at om nogle år vil der med den

inflation, der normalt finder sted, blive tale om afgifter ved normale salg af ejendomme på landet og i byerne efter det foreliggende lovforslag. Man kan så love, at man vil forhøje procenterne, men det ved vi jo ikke noget om; det er dette lovforslag, vi skal diskutere og tage stilling til, og det vil utvivlsomt føre til, at alle normale ejendomshandler om 10-12 år vil blive underkastet en sådan kapitalvindingsskat, uanset at der kun foreligger en inflationsstigning.

De radikale og retsforbundet erkender, at al erhvervshandel med ejendomme, hvor der altså kan dokumenteres såkaldt spekulation, i forvejen er beskattet, således at denne lov kun rammer handler ved generationsskifte, start af nye virksomheder o. lign. De klamrer sig til, at disse handler normalt ikke skal rammes, kun de særlige ydertilfælde. Men disse særlige ydertilfælde kan da ikke betyde så meget, at der er nogen som helst rimelighed i at skabe al den uro, tilfældighed og uret, som denne lov medfører. Hvis de radikale og retsforbundet har ret, er der slet ingen mening i at gennemføre dette lovforslag.

Men sagen er da også en ganske anden. Det, socialdemokraterne ville opnå, men som de måske ikke kan opnå i så høj grad, som de ville — det fremgår jo også deraf, at man har skiftet ordfører midt under sagen — og som de har tvunget deres partnere til at acceptere, er et led i deres planmæssige, snigende socialisering, det er et led i den politik, der efterhånden berøver den almindelige befolkning muligheden for en kapitaldannelse ved at flytte landets formue over i statskassen, så det private erhvervsliv på grund af kapitalmangel må søge hjælp i den bugnende statskasse og derved mister sin selvstændighed, således at man får sneget socialismen, d. v. s. statens magt over erhvervslivet, ind i samfundet. Det, at jævne folk ved erhvervelse af eget hus gennem opsparing et helt liv skabte en lille formue, der gav nogle af børnene en mulighed for at starte egen virksomhed, har været en sundhedskilde for det liberale samfund, og denne kilde skal nu stoppes og ødelægges.

Ved behandlingen af lovforslaget om grundstigningsskyld har jeg påvist, at årsagen til de urimelige prisstigninger på